

**ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΙ ΒΛΑΣΤΟΙ ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ
ΘΡΑΚΕΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΣ
ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΛΩΣΗ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗΣ**

Συνοπτική ιστορική καταγραφή του βίου και της εν γένει εθναρχικής - εκκλησιαστικής δράσεως των αγνώστων στο ευρύ κοινό Θρακών Οικουμενικών Πατριαρχών.

Κύριλλος Γ΄ ο Σπανός

Καταγόταν από την Ξάνθη. Έγινε Μητροπολίτης Κορίνθου, δύο φορές Φιλιππουπόλεως και τέλος Τυρνόβου. Τον Ιούνιο του 1651 κατέλαβε πραξικοπηματικά τον Οικουμενικό θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως, απάγοντας τον Ιωαννίκιο Β΄, αλλά η πατριαρχική Σύνοδος δεν τον ανεγνώρισε και μετά οκτώ ημέρες αντικαταστάθηκε από τον Αθανάσιο Β΄ τον Πατελάριο. Τον Μάρτιο του 1654 αναρριχήθηκε και πάλι στον Πατριαρχικό Θρόνο και μετά από 14 ημέρες αντικαταστάθηκε από τον Παΐσιο Α΄, ο οποίος τον εξόρισε στην Κύπρο.

Κύριλλος Στ΄ ο Εθνοϊερομάρτυς

Εγεννήθη στην Αδριανούπολη το 1775 και το κοσμικό του όνομα ήταν Κωνσταντίνος Σερμπετζόγλου. Ο τότε Μητροπολίτης Αδριανουπόλεως και μετέπειτα Οικουμενικός Πατριάρχης Καλλίνικος ο Δ΄ τον βοήθησε να σπουδάσει, τον χειροτόνησε διάκονο και τον προσέλαβε ως γραμματέα του. Παρέμεινε βοηθός του όταν ο Καλλίνικος ανέλαβε τη Μητρόπολη Νικαίας (1792) και αργότερα όταν εξελέγη Πατριάρχης (1801). Ήδη ως αρχidiaκονος συνέβαλε στην αναδιοργάνωση της Μεγάλης του Γένους Σχολής, προσφέροντας μάλιστα χρήματα από την προσωπική του περιουσία. Υπήρξε λόγιος και συγγραφέας.

Τον Σεπτέμβριο του 1803 εξελέγη Μητροπολίτης Ικονίου, όπου και παρέμεινε για επτά συναπτά έτη οργανώνοντας με κάθε τρόπο την παιδεία, ιδρύοντας σχολεία, ενισχύοντας οικονομικά τους φτωχούς μαθητές, διανέμοντας δωρεάν βιβλία και φροντίζοντας για την επισκευή και την ανέγερση εκκλησιών. Τον Οκτώβριο του 1810 ανέλαβε την Μητρόπολη Αδριανουπόλεως και στις 4 Μαρτίου του 1813 εξελέγη στον Οικουμενικό Θρόνο και αφοσιώθηκε με περισσότερες δυνάμεις στο παιδαγωγικό και κοινωφελές έργο του. Συνετέλεσε στη διάδοση της Αγίας Γραφής της Βιβλικής Εταιρείας και του Συναξαριστή του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου. Ενίσχυσε επίσης τη Μεγάλη του Γένους Σχολή και την αντίστοιχη της Τραπεζούντας, ενώ ίδρυσε σχολή για την διδασκαλία και της βυζαντινής – εκκλησιαστικής μουσικής (1815).

Υπήρξε ακόμη κρυφός σύμβουλος της επαναστατικής Φιλικής Εταιρείας και με απόφαση του Σουλτάνου Μαχμούτ του Β΄, εξαναγκάστηκε σε παραίτηση από τον Οικουμενικό θρόνο στις 13 Δεκεμβρίου του 1818, παρά βέβαια τις προσπάθειες πολλών εκπροσώπων των πιστών να τον κρατήσουν στο θρόνο. Εξορίστηκε στο Άγιον Όρος, έπει-

τα μετέβη στην Αίνο και τελικά εγκαταστάθηκε στην ιδιαίτερη πατρίδα του, στην Αδριανούπολη.

Με την έκρηξη της εθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης του 1821 και τους φοβερούς διωγμούς και σφαγές των κληρικών από τους Οθωμανούς, ο Σουλτάνος διέταξε και την θανάτωση του Κυρίλλου, ο οποίος συνελήφθη από τον Βαλή (Νομάρχη) της Αδριανουπόλεως και απαγχονίστηκε. Το λείψανό του παρέμεινε στην αγχώνη επί τρεις ημέρες και έπειτα ερρίφθη στον ποταμό Έβρο, ώσπου το βρήκε ο μυλωνάς Χρήστος Αργυρίου από το χωριό Πύθιο του Νομού Έβρου. Ο Κύριλλος είναι εθνοϊερομάρτυρας και Άγιος της Ορθοδόξου Ανατολικής Εκκλησίας του Χριστού. Ο Άγιος Κύριλλος συνέγραψε γύρω στους 150 λόγους και εξέδωσε διάφορα ιστορικού περιεχομένου δοκίμια.

Αγαθάγγελος

Εγεννήθη σε κάποιο χωριό πλησίον της Αδριανουπόλεως στην οποία έμαθε τα πρώτα του γράμματα. Εκάρη μοναχός στην Ιερά Μονή Ιβήρων του Αγίου Όρους και αργότερα (γύρω στα 1800) χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και διορίστηκε εφημέριος στην ελληνική κοινότητα της Μόσχας. Τον Νοέμβριο του 1815 εξελέγη Μητροπολίτης Βελιγραδίου και τον Αύγουστο του 1825 Μητροπολίτης Χαλκηδόνας. Τελικώς στις 26 Σεπτεμβρίου του 1826 εξελέγη Οικουμενικός Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως.

Κατόπιν εντολής του Σουλτάνου Μαχμούτ Β΄ έστειλε αντιπροσώπους του Πατριαρχείου στον Ιωάννη Καποδίστρια ζητώντας υποταγή στην Υψηλή Πύλη. Ο Κυβερνήτης όμως απήντησε ότι οι Έλληνες ήταν αποφασισμένοι να επιμείνουν στον αγώνα τους για την ελευθερία τους. Πάντως η ενέργεια του Πατριάρχου θεωρήθηκε αντεθνική και σε συνδυασμό με κάποιες οικονομικές και διοικητικές ατασθαλίες προκάλεσε τον εκθρονισμό του, στις 5 Ιουλίου του 1830. Μετά από ένα σύντομο χρονικό διάστημα επιτηρήσεώς του από εφημερίους στο Καδίκιοϊ της Κωνσταντινουπόλεως, εξορίστηκε στην Καισάρεια, αλλά κατόρθωσε να διαφύγει στην Αδριανούπολη, όπου εκοιμήθη στις αρχές του 1832.

Ανθιμος Ε΄ ο Χρυσαιφίδης

Κατήγετο από το Νεοχώριο Ραιδεστού της Ανατολικής Θράκης. Υπήρξε Πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως Δέρκων. Αργότερα εξελέγη Μητροπολίτης Αγαθουπόλεως (1815-1821) και στη συνέχεια μετετέθη στις Μητροπόλεις Αγκιάλου (1821-1831) και Κυζίκου (1831-1841). Μετρίας μορφώσεως και παιδείας, αλλά άνδρας ενάρετος και με πολλές διοικητικές ικανότητες υπήρξε ένας από τους πρωτεργάτες της εκθρονίσεως του Πατριάρχου Ανθίμου Δ΄, τον οποίο και διεδέχθη στις 5 Μαΐου του 1841. Πατριάρχευσε για ένα περίπου έτος, έως την 12^η Ιουνίου του 1842.

Διονύσιος ο Ε΄

Εγεννήθη στην Αδριανούπολη το έτος 1820 και το κοσμικό του επώνυμο ήταν Χαριτωνίδης. Από το 1840 και για 11 συναπτά έτη εδίδασκε το μάθημα των ελληνικών στις Σαράντα Εκκλησιές και στο Διδυμότειχο. Το 1851 χειροτονήθηκε Διάκονος και το 1856 είχε φθάσει στο αξίωμα του Μεγάλου Πρωτοσυγκέλλου του Οικουμενικού Πατριαρχείου. Το έτος 1858 έως και την Κρητική επανάσταση του 1866 υπήρξε Μητροπολίτης

Κρήτης και στη συνέχεια Διδυμοτείχου (1868-1837), Αδριανουπόλεως (1873-1880, 1886-1887) και Νικαίας (1880-1886).

Στις 23 Ιανουαρίου του 1887 διαδέχθηκε στον Οικουμενικό και Πατριαρχικό Θρόνο τον Ιωακείμ Δ΄ και πατριάρχευσε μέχρι τον θάνατό του στις 13 Αυγούστου του 1891. Τήρησε σκληρή στάση έναντι του Σουλτάνου, όταν έγινε προσπάθεια από την Υψηλή Πύλη να καταργήσει τα προνόμια της Εκκλησίας. Τότε ο Διονύσιος εκήρυξε την Εκκλησία εν διωγμώ και διέκοψε τις ιεουργίες από την 3^η Οκτωβρίου του 1890 έως και την 24^η Δεκεμβρίου του 1890, κατορθώνοντας να γίνουν σεβαστά τα προνόμια της Ορθοδόξου Εκκλησίας από μέρος του Σουλτάνου. Κυβέρνησε το πλοίο της Εκκλησίας αποτελεσματικά, καρποφόρα, αλλά και πολύ αυστηρά. Ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης έχει σκιαγραφήσει τον χαρακτήρα του αιμνήστου Διονυσίου στο έργο του «Με του βοριά τα κύματα».

Ο από Μαρωνείας Οικουμενικός Πατριάρχης Νεόφυτος ο Ζ΄ (1789-1794, 1799-1801)

Ο από Μαρωνείας (1771-1789) μετέπειτα Οικουμενικός Πατριάρχης Νεόφυτος ο Ζ΄ υπήρξε κατά τον πολύ Τ. Γριτσόπουλο *«υπήρξε προσωπικότης ουχί η τυχούσα»*. Ο κατά κόσμον Νικόλαος εγεννήθη στη μεγαλώνυμο πόλη της Σμύρνης και απέκτησε τη βασική παιδεία στην περίφημη Ευαγγελική Σχολή της γενέτειράς του πλησίον του γνωστού λογίου της περιόδου εκείνης Ιεροθέου Δενδρινού. Εχρημάτισε στη συνέχεια Μέγας Αρχιδιάκονος του Οικουμενικού Πατριαρχείου και κατά τον Μάιο του 1771 χειροτονήθη Μητροπολίτης Μαρωνείας, την οποία διεποίμανε μέχρι την 1η Μαΐου του 1789, οπότε εξελέγη για πρώτη φορά Οικουμενικός Πατριάρχης. Ο Μαρωνείας Νεόφυτος ως φιλόμουσος και λίαν δραστήριος Ιεράρχης στη διάρκεια της αρχιερατείας του στη Μητρόπολη Μαρωνείας κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες για την αναβάθμιση της παιδείας, την ανέγερση σχολείων, την οργάνωση του κοινοτικού συστήματος αυτοδιοικήσεως και την ανέγερση νέων ναών, μεταξύ των οποίων και ο παλαίφατος μεταβυζαντινός ιστορικός ιερός ναός της Αγίας Αναστασίας Φαρμακολυτρίας Μάκρης, η οποία επί τουρκοκρατίας και μέχρι το έτος 1922 υπήγετο στην εκκλησιαστική δικαιοδοσία της Μητροπόλεως Μαρωνείας.

Τον συγκεκριμένο ναό ο Νεόφυτος δεν ανήγειρε ως Μητροπολίτης Μαρωνείας, αλλά επειδή ουδέποτε ελησμόνησε την αρχιερατική διακονία του στην Ιερά Μητρόπολη Μαρωνείας, την οποία εξ όλης ψυχής και καρδίας ηγάπησε, συνέβαλε στην ανέγερσή του ως Οικουμενικός Πατριάρχης με την δωρητήρια οικονομική συνδρομή, κατά το έτος 1800, όταν Μητροπολίτης Μαρωνείας ήταν ο συνονόματός του Νεόφυτος (1789-1810), και ανεκαινίσθη εν έτει 1833. Τούτο δε μαρτυρείται στην σωζομένη και ευρισκομένη μέχρι και σήμερα, άνω του υπερθύρου του ιερού ναού, εντοιχισμένη κτητορική επιγραφή, στην οποία αναγράφονται τα κάτωθι: **« 1800/ 1833/ΔΙΑ ΔΑΠΑΝΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΩΝ ΤΟΥΤΟΥΝΖΗΛΩΝ ΚΑΙ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΥΣΕΒΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΑΤΖΗΜΑΝΩΛΑΚΗ ΑΝΑΚΑΙΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΗΛΩΝ»**.

Ίσως, καθ' υπόθεσιν γράφοντες, ο Πατριάρχης Νεόφυτος σε συνεννόηση με τον τότε Μαρωνείας Νεόφυτο να συνέβαλε στην ανέγερση και του περιπύστου και παλαιφάτου μεταβυζαντινού ιερού Μητροπολιτικού ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κομοτηνής, ο

οποίος ανηγέρθη κατά το ίδιο έτος (1800) με τον Ιερό Ναό Αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτριάς Μάκρης και ανεκαινίσθη εν έτει 1832. Ο Αρχαιολόγος Ευάγγελος Αθ. Παπαθανασίου σε αξιόλογη αρχαιολογική μελέτη του επισημαίνει ότι όλο αυτό το ανοικοδομητικό έργο επετεύχθη στο πλαίσιο της γενικότερης μεταρρυθμιστικής πολιτικής του Σουλτάνου Σελίμ Γ', αφού κατά την διάρκεια της βασιλείας του ανηγέρθη μεγάλος αριθμός εκκλησιών σε πολλές επαρχίες της αυτοκρατορίας. Αξιοσημείωτο μάλιστα είναι το γεγονός ότι στην κτητορική επιγραφή του ιερού ναού της Αγίας Αναστασίας Μάκρης αναγράφεται το όνομα του Οικουμενικού Πατριάρχου Νεοφύτου, ενώ στην αντίστοιχη κτητορική επιγραφή του ιερού Μητροπολιτικού ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Κομοτηνής δεν γίνεται μνεία του ονόματος αυτού, αν και η επιγραφή του Μητροπολιτικού ναού Κομοτηνής είναι περισσότερο προσεγμένη εκφραστικά, συντακτικά και ορθογραφικά σε σχέση με εκείνη του ναού της Αγίας Αναστασίας Φαρμακολυτριάς Μάκρης. Υποστηρίζεται μάλιστα και η άκρως υποθετική εκδοχή ότι με πρωτοβουλία του Πατριάρχου Νεοφύτου Ζ' και μεταξύ των ετών 1799-1801 ανηγέρθησαν και οι δύο εκκλησίες ή έστω η μία εξ αυτών της παλαιάτου ιστορικής κοινότητας Μαρωνείας (Κοιμήσεως της Θεοτόκου και Τιμίου Προδρόμου), στις οποίες όμως δεν υπάρχουν κτητορικές επιγραφές ώστε να πιστοποιείται η υποθετική αυτή εκδοχή. Η δε απουσία κτητορικών επιγραφών στις δύο εκκλησίες της Μαρωνείας σημαίνει πιθανότατα ότι από της ανεγέρσεως τους ουδέμία μεταγενέστερη σοβαρή ανακαίνιση ή ανακατασκευή υπήρξε, ώστε να καταγραφεί σε κτητορική επιγραφή.

Όταν την 1η Μαΐου του 1789 ο Νεόφυτος εξελέγη Οικουμενικός Πατριάρχης διαδεχθείς τον Πατριάρχη Προκόπιο, απεφάσισε να δώσει άμεσες λύσεις στα χρονίζοντα ζητήματα τα οποία απασχολούσαν το Φανάρι. Κατά την διάρκεια της πρώτης πατριαρχείας του (1789-1794) εκδόθηκαν τρεις «κανονικές διατάξεις» εκ των οποίων η κυριότερη είναι εκείνη με την οποία καταδικάζεται ο Πανθεϊσμός ως αίρεση. Παράλληλα οργάνωσε τα οικονομικά του Οικουμενικού Πατριαρχείου και των Μοναστηρίων, ενώ συγχρόνως ρύθμισε το διοικητικό εκκλησιαστικό καθεστώς και τα γεωγραφικά κανονικά όρια πολλών Μητροπόλεων, την εκκλησιαστική υπαγωγή πολλών Ιερών Μονών σε διάφορες Μητροπόλεις. Επί των ετών της πατριαρχικής διακονίας αυτού πάμπολλες υπήρξαν οι πατριαρχικές και συνοδικές αποφάσεις για την απονομή της σταυροπηγιακής αξίας και τιμής σε πολλές ιστορικές και παλαιάφατες Ιερές Μονές και συνακολούθως για τον τρόπο της εσωτερικής τους διοικήσεως εν σχέσει προς την Πρωτόθρονη Μητέρα Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδα Εκκλησία..

Ο Πατριάρχης Νεόφυτος αναίρεσε συνοδικά την προτέρα συνοδική αποδοκιμασία του βιβλίου *«Περί συνεχούς Μεταλήψεως»* το οποίο είχε συγγράψει ο πρώην Μητροπολίτης Κορίνθου Μακάριος *«γράφας και λύσας και των προεκδιδόμενων επιτιμίων τους αναγνώστας αυτού»*. Το 1792 επανεξεδόθη διορθωμένο το *«Ευχολόγιο»* της Εκκλησίας και ιδρύθη τακτική ελληνική Σχολή στην Καισάρεια. Το δε επόμενο έτος (1793) με προτροπή του εξεδόθησαν τα δώδεκα *«Μηνιαία»* της Εκκλησίας με την προσθήκη του τυπικού σε όλες τις εορτές του εκκλησιαστικού ενιαυτού.

Επί των ημερών του Νεοφύτου ανηγέρθη ο Ιερός Ναός του Αγίου Αχιλλείου Λαρίσης (1794) καθώς και ο καταστραφείς από πυρκαγιά (1763) Ιερός ναός της Αγίας Φωτεινής στη Σμύρνη (1792). Ιδιαίτερα μέριμνα επέδειξε για την ανασύσταση της Πατριαρχικής

κής Μουσικής Σχολής στην Κωνσταντινούπολη (1791) και για την αναδιοργάνωση της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής (1793) .

Ο Πατριάρχης Νεόφυτος την 1η Μαρτίου του 1794 εξαναγκάστηκε σε παραίτηση, αποσύρθηκε στη νήσο Χάλκη και μετά στη Ρόδο, στην Πάτμο (1796) και στο Άγιον Όρος. Υποστηριζόμενος από τον Μέγα Διερμηνέα της Υψηλής Πύλης Κωνσταντίνο Υψηλάντη εκλήθη για δεύτερη φορά στη διοίκηση της Εκκλησίας, κατά την 19η Δεκεμβρίου του 1798, και ανέλαβε τα πατριαρχικά του καθήκοντα τον Ιανουάριο του 1799. Η Έλενα Α. Αθανασιάδου γράφει σχετικά ότι : *« Τη 19 Δεκεμβρίου 1798 συνελθούσα η υπό των ενδημούντων αρχιερέων σύνοδος, απεφάσισεν την μετάκλησιν, το δεύτερον, εκ του Αγίου Όρους του πρώην Κωνσταντινουπόλεως Νεοφύτου του Ζ΄. Η επίσημος ενθρόνισις του εγένετο τέλη Ιανουαρίου»*.

Στη διάρκεια της δευτέρας πατριαρχείας του (1798-1801), ο Πατριάρχης Νεόφυτος μερίμνησε κατά τα έτη 1799/1800 για την επαναλειτουργία της Αθωνιάδος Σχολής στο Άγιο Όρος και την επίλυση των προβλημάτων της ιστορικής Σχολής της Νάξου. Παράλληλα ίδρυσε μετά από 413 έτη την Ιερά Μητρόπολη Κερκύρας και ευλόγησε, ύστερα από την σχετική άδεια της Υψηλής Πύλης, την νέα σημαία του Ιονίου Κράτους εντός του εν Φαναρίω πανσέπτου Πατριαρχικού Ναού του Αγίου Γεωργίου.

Επί του Νεοφύτου ενεκρίθη κατόπιν πολλών συζητήσεων, η μετάφραση και έκδοση στην καθομιλουμένη γλώσσα των Ιερών Κανόνων της Ορθοδόξου κατ' Ανατολάς Εκκλησίας. Τότε εκδόθηκαν *«Το Κανονικόν»* του Χριστοφόρου και το *«Πηδάλιον»* του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, ο οποίος κατά το έτος 1799 εξέδωσε στην Κωνσταντινούπολη και το *«Μ. Ευχολόγιον»*. Με την επίνευση και άδεια του Πατριάρχου Νεοφύτου εξεδόθησαν από το Πατριαρχικό Τυπογραφείο οι Κανόνες του Ιωάννου Νηστευτού, τους οποίους μετέφρασε ο ε Καισαρείας ιερέυς Αβράμιος. Στην προσπάθεια να εμποδίσει την εξάπλωση αιρετικών ή και αντιθέων ιδεών, ο Νεόφυτος αναγκάστηκε να αφορίσει τον Μοναχό Χριστόδουλο τον Ακαρνάνα του οποίου τα δημόσια κηρύγματα και τα γραπτά κείμενα μετέφεραν στο ποίμνιο ιδέες και θεωρίες, οι οποίες ήταν ουσιαστικά αντίθετες προς την Ορθόδοξη Πίστη.

Ο από Μαρωνείας Οικουμενικός Πατριάρχης Νεόφυτος ο Ζ΄, στις 17 Ιουνίου του 1801, εξαναγκάστηκε και πάλι σε παραίτηση και εξορίστηκε στο Άγιον Όρος. Τα γεγονότα, σύμφωνα με τα γραφόμενα της Έλενας Αθανασιάδου, εξελίχθησαν ως εξής :

«Μετά το Πάσχα του 1801 οι εκ των επαρχιών αρχιερείς ελθόντες εν τη πρωτευούση εκινήθησαν διά την ανατροπήν του Νεοφύτου. Ούτω τη 17 Ιουνίου 1801 επιτυχόντες του σκοπού των εξηνάγκασαν εις παραίτησιν τον Νεοφύτον, ακολουθώντας τον εξώρισαν εις Άγιον Όρος». Ο Πατριάρχης Νεόφυτος στο κείμενο της από του Οικουμενικού Θρόνου παραίτησεώς του έγραφε : *«Διά της παρούσης μου οικειοθελούς και αβιάστου παραιτήσεως δηλοποιώ, ότι επειδή από του αγιωνύμου όρους κοινή γνώμη των προκριτωτέρων του γένους προσεκλήθην το δεύτερον επί την πατριαρχείαν, ήδη δε χρειάν εγένετο αποστήναι και απομακρυνθήναι του αγιωτάτου πατριαρχικού, αποστολικού και οικουμενικού θρόνου, τούτου χάριν οικειοθελώς και αβιάστως παραιτούμαι αυτού προς αγίαν και ιεράν ομήγυριν των πανιερωτάτων και θεοπροβλήτων συναδέλφων μοι αγίων αρχιερέων και προς τους προύχοντας του γένους επευχόμενος και θερμώς εξαιτούμενος παρά του Υψίστου Θεού, όπως φωτισθώσι τη χάριτι του παναγίου και τελεταρχικού Πνεύματος ελέσθαι και αποκαταστήσαι τον νομίμως και αξίως προστησόμενον του παγκοίνου τούτου σκάφους, και ευδο-*

κημήσαντα παρά πάσιν εις έτη πάμπολλα. Όθεν εις ένδειξιν εγένετο και η παρούσα μου ενυπόγραφος παραίτησις και εστάλη προς την αγίαν εκκλησίαν».

Η εγκατάσταση του παραιτηθέντος πρώην Οικουμενικού Πατριάρχου Νεοφύτου Ζ΄ στο Άγιον Όρος είναι ιστορικώς μεμαρτυρημένη, αλλά παραμένουν εισέτι άγνωστα τόσο ο χρόνος της κοιμήσεώς του όσο και ο τόπος του ενταφιασμού του.

Υ.Γ. Το παρόν ιστορικό κείμενο αφιερούται στην ιερά μνήμη δύο μεγάλων εκκλησιαστικών ανδρών τους οποίους ανέδειξε η μεγάλη Θρακική Γη, ήτοι του εκ Κομοτηνής αιιδίμου Μητροπολίτου Τραπεζούντος Χρυσάνθου και του εκ της παλαιφάτου Μαρωνείας αιιδίμου Αρχιεπισκόπου Αμερικής Μιχαήλ, οι οποίοι ηνάλωσαν την όλη ύπαρξή τους στη διακονία της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας. Έτι δε αφιερούται στον νυν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Καλλιουπόλεως και Μαδύτου κ. Στέφανο, Πρωτοσυγκελλεύοντα των Πατριαρχείων, ο οποίος έλκει την εκ μητρός καταγωγή του από την ιστορική Μαρώνεια του Ν. Ροδόπης.